Рано-вранці один селянин поїхав на базар продавати городину. Коли він добувся туди, люди вже посходилися. Той продає, той купує, а той просто тиняється знічев'я.

Спродався селянин та й збирається додому. Коли це бачить — поблизу юрба. Зацікавився чоловік, що там таке. Підходить, дивиться — аж то приручена куріпка. Походжає собі спокійно, нікого не боїться.

Сподобалась вона селянинові.

— Продаєш? — питає в господаря.

— Продаю.

— Скільки?

— Стільки.

— Дорого.

— Дорого за куріпку, що лагідна, мов ягня? Вона вже кілька місяців у мене і весь час ходить вільно, не тікає, а ввечері завжди вертається до свого гнізда. От візьми та пусти до курей, вони її приймуть як свою.

Поторгувалися трохи й ударили по руках. Узяв селянин куріпку, приніс додому й пустив у курник.

А вона й справді була дуже сумирна. Не просить більше, ніж їй дають, поклює любесенько зерна, поскубе зеленої травиці, води нап'ється і сидить десь у затінку. Здавалося, їй до вподоби нове товариство.

Та кури відразу її незлюбили. Дзьобали й гнали від себе. Півні не пускали під зелене гілля, клювали в голову й висмикували пір'я.

Засумувала бідна куріпка, почала ховатися далеко в заростях, аби ніхто їй не допікав. Тільки як захоче їсти, виходить несміливо на подвір'я.

На її щастя, в зарості часто прилітав горобчик. Куріпка з ним заприятелювала. От якось жаліється йому:

— Знаєш, любий горобчику, не люблять мене кури, хоч на очі їм не з'являйся. А все тому, що я не їхнього роду. Тільки підійду до них, одразу женуть геть. Ця зневага завдає мені жалю, бо я до такого не звикла. Ще коли жила в горах, нас, куріпок, усі птахи любили й мали собі за честь нашу прихильність до них. І в домі мисливця, якому я потрапила до рук, мене любили й пестили. Найдобірніше зерно давали, ласощами пригощали. А тут отак зненавиділи!

Послухав горобчик куріпку і похилив голову. Хоч у горобців язик без кісток, та цей був добре вихований і не любив пліткувати. Тож тільки й спробував, що втішити куріпку.

— Не сумуй,— каже.— Зажди трохи: далебі, перетреться, перемнеться та й так минеться.

По кількох днях селянин помітив, що куріпка ховається в заростях.

"Посаджу-но я її в курник,— думає,— разом з курми та замкну. Не випускатиму, аж поки звикнуть бути вкупі".

Так і зробив. Цілий тиждень не давав їм виходити. Нарешті відімкнув курника. Кури відразу побігли на моріжок, а куріпка — в зарості до горобчика.

— Горобчику любий,— каже радісно,— таки на твоє вийшло. Тепер я не журюся.

Горобчик злетів нижче, аби краще чути.

— Не журюся,— провадила далі куріпка,— бо побачила: все зло, яке мені кури чинять,— не від зневаги до мого роду. Півні тільки те й знають, що битися між собою, і не тому, що ненавидять один одного — адже вони одного роду! — а тому лише, що забіяки! Через те й не живуть у згоді.

— Я це знав,— осміхнувся горобчик.— Але не казав тобі, бо хотів, аби ти сама збагнула.

— Тепер-то я збагнула,— сказала куріпка,— і мені байдуже до їхніх вихваток.